

Het Parool 19/08/2011.

Opera als een glas prosecco

KLASSIEK Opera Trionfo Kamerorkest o.l.v. Peter Biloen. Pepijn Cladder, regie. Opera van Pajkevitsj. Gehoord 18/8, Binnentuin van de Hermitage.

★★★★☆

De productie van Opera Trionfo van het Russische kameroperaatje *De vrek* die het Grachtenfestival programmeert, is illustratief voor wat dat festival zo aardig maakt. *De vrek* is een lief klein operaatje dat de vergeten Vasili Pajkevitsj in 1782 voor een huistheatertje in Sint Petersburg schreef. Het past in de immense rij komische operaatjes die – vooral door Italianen – voor het hoftheater van Catharina de Grote werden geschreven. *De vrek* is een niemendalletje dat losjes is gebaseerd op het gelijknamige toneelstuk van Molière – ook in de mode bij de op Europa gerichte Catharina, wie alles wat wij ‘typisch Russisch’ noemen, vreemd was.

Dat *De vrek* vederlicht vermaak is, betekent niet dat het stuk niet aardig in elkaar zit. Alleen een meesterkok kan een perfecte soufflé bereiden die decimeters hoog op je desertsbordje prijkt.

Het verhaaltje is oubollig, maar het wordt best lolig verteld. De muziek gaat erin als prosecco en de personages zijn van vlees en bloed en geen marionetten, zoals vaak in dit soort repertoire.

Pajkevitsj stond bekend als de Russische Mozart en al haalt hij het niveau van de Weense muzikgod niet, die bijnaam is geheel verdiend.

Als de vrek tussen hebzucht en liefde heen en weer slingert, is dat effectief verklankt in een slimme mengeling van aria en recitatief waarin de onheilspellende opening van Mozarts beroemde *Pianoconcert in d* opduikt. Dat is niet gestolen, want Pajkevitsj schreef die noten drie jaar voordat Mozart zijn pianoconcert maakte.

Het Grachtenfestival heeft er een neus voor zo’n aardigheidje in een fijne ambiance te plaatsen. De binnentuin van de Hermitage legt de associatie met het Russische hof van Catharina en Pepijn Cladder regisseerde dit kleine *Singspiel* dat in zijn afwisseling van gesproken tekst en aria’s op de musical preludeert, met een prima gevoel voor het pretentieloze vermaak waar het om draait.

Alle rollen zijn uitstekend gecast, er wordt aardig geacteerd en prima gezongen en Marcel Beekman schittert in de hoofdrol.

Het orkestje dat Peter Biloen leidde, had iets strakker mogen spelen, maar ook hier is het wat sfeer en aantekelijkheid betreft heel goed in orde. De hele voorstelling duurt met een uurtje precies lang genoeg – ook qua zitcomfort op de in de tuin geplaatste tribune. Vanavond en zaterdag nog een keer.

ROELAND HAZENDONK